

Sygn. akt I Ca 189/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 czerwca 2017 roku

Sąd Okręgowy w Sieradzu Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący SSO Barbara Bojakowska

Sędziowie SSO Elżbieta Zalewska-Statuch

SSR del. Beata Witkowska

Protokolant sekretarz sądowy Elwira Kosieniak

po rozpoznaniu w dniu 14 czerwca 2017 roku w Sieradzu

na rozprawie

sprawy z powództwa Ł. T.

przeciwko (...) SA w W.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Zduńskiej Woli

z dnia 9 marca 2017 roku, sygnatura akt I C 773/16

I. zmienia zaskarżony wyrok na następujący:

„1. zasądza od pozwanego (...) SA w W. na rzecz powoda Ł. T. kwotę 3739,22 (trzy tysiące siedemset trzydzieści dziewięć 22/100) złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 20 lutego 2016 roku do dnia zapłaty;

2. w pozostałym zakresie oddala powództwo;

3. zasądza od powoda Ł. T. na rzecz pozwanego (...) SA w W. kwotę 2328,38 (dwa tysiące trzysta dwadzieścia osiem 38/100) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu przed Sądem pierwszej instancji;

4. nakazuje pobrać na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Zduńskiej Woli tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych od powoda Ł. T. kwotę 864,35 (osiemset sześćdziesiąt cztery 35/100) złotych, a od pozwanego (...) SA w W. kwotę 261,10 (dwieście sześćdziesiąt jeden 10/100) złotych.”;

II. zasądza od powoda Ł. T. na rzecz pozwanego (...) SA w W. kwotę 2419 (dwa tysiące czterysta dziewiętnaście) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt I Ca 189/17

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Okręgowego w Sieradzu

z dnia 14 czerwca 2017 roku

Powód Ł. T. prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...) domagał się zasądzenia od (...) spółki akcyjnej w W. kwoty 16.113,88 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 20 lutego 2016 roku do dnia zapłaty. Powód żądał również zasądzenia kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych. Powód wskazał, że dochodzona pozwem kwota obejmuje roszczenie odszkodowawcze o zwrot kosztów wynajmu samochodu uszkodzonego w wyniku kolizji drogowej, której sprawca w zakresie OC miał wykupioną polisę ubezpieczeniową u pozwanego.

Pozwany (...) spółka akcyjna z siedzibą w W. wnosił o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 9 marca 2017 roku w sprawie o sygnaturze akt I C 773/16 Sąd Rejonowy w Zduńskiej Woli zasądził od (...) spółki akcyjnej w W. na rzecz Ł. T. kwotę 16.113,88 złotych z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 20 lutego 2016 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 5.853,52 złotych z tytułu zwrotu kosztów procesu, a z tytułu nieuiszczonych kosztów sądowych nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Zduńskiej Woli kwotę 1.125,45 złotych.

Powyższe rozstrzygnięcie zapadło o oparciu o następujące ustalenia stanu faktycznego:

W dniu 11 grudnia 2015 roku miała miejsce kolizja drogowa, w wyniku której uszkodzony został pojazd marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...) stanowiący własność J. K.. Szkada została zgłoszona pozwanemu jako ubezpieczycielowi sprawcy kolizji w zakresie ubezpieczenia OC. Koszt naprawy pojazdu wyniósł 4.969,41 zł.

W dniu 12 grudnia 2015 roku poszkodowany podpisał z powodem umowę najmu, na podstawie której powód wynajął poszkodowanemu pojazd zastępczy marki B.. Strony tej umowy ustaliły wynagrodzenie za każdy dzień na kwotę 500 zł + VAT (615 zł). Powód wydał poszkodowanemu pojazd w dniu 12 grudnia 2015 roku. Pojazd został powodowi zwrócony w dniu 8 stycznia 2016 roku. Powód prowadzi działalność gospodarczą pod firmą (...), zajmując się wynajmem samochodów osobowych i furgonetek.

Zastosowana przez strony w/w umowy najmu pojazdu stawka mieści się na poziomie stawek stosowanych przez wypożyczalnię dla podobnej klasy pojazdów.

W dniu 12 grudnia 2015 roku poszkodowany upoważnił powoda do załatwienia wszelkich spraw w zakresie dochodzenia od pozwanego należności na wynajem pojazdu oraz odbioru odszkodowania za szkodę w zakresie wynajmu samochodu.

W dniu 12 stycznia 2016 roku powód wystawił na rzecz poszkodowanego fakturę VAT nr (...) roku na kwotę 17.294,68 zł. Jednocześnie na mocy umowy cesji wierzytelności scedował na powoda wszelkie prawa przysługujące od pozwanego w związku ze szkodą z tytułu OC sprawcy szkody ubezpieczonego u pozwanego, celem zaspokojenia roszczeń z tytułu najmu na czas naprawy samochodu zastępczego za okres od dnia 12 grudnia 2015 roku do dnia 8 stycznia 2016 roku.

Pojazd był niezbędny poszkodowanemu celem normalnego funkcjonowania.

Decyzją z dnia 25 stycznia 2016 roku pozwany uznał roszczenie powoda co do kwoty 1.180,80 zł.

W świetle powyższych ustaleń Sąd I instancji uznał powództwo za zasadne w całości.

W ocenie Sądu Rejonowego powód wykazał swoją legitymację czynną do wytoczenia powództwa w niniejszej sprawie, a wynikającą z umowy cesji wierzytelności zawartej w dniu 12 stycznia 2016 roku z poszkodowanym (art. 509 § 1 k.c.). Także umowę najmu z dnia 12 grudnia 2015 roku Sąd I instancji uznał za ważną wobec zawarcia jej przez uprawnione do tego osoby - poszkodowanego i powoda. Sąd Rejonowy wskazał, iż przedłożona umowa określała elementy przedmiotowo istotne w świetle art. 659 § 1 k.c., a więc przedmiot najmu i czynsz najmu. Umowa ta została wykonana przez wynajmującego, albowiem samochód został poszkodowanemu wydany do używania przez uprawniony do tego podmiot i następnie - po wykorzystaniu - przez niego zwrócony, zaś strony umowy potwierdziły okres, na jaki samochód został wynajęty oraz koszt należnego wynajmującemu czynszu najmu, na jaki najemca wyrażał zgodę. Świadczenie najemcy wynikające z umowy zostało spełnione nie poprzez zapłatę czynszu najmu, lecz poprzez dokonanie skutecznej cesji przysługującej poszkodowanemu wobec ubezpieczyciela wierzytelności na wynajmującego, co również stanowi formę zapłaty.

Sąd I instancji wskazał, że stosownie do treści art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem (...) zniszczenia lub uszkodzenia mienia. Zgodnie natomiast z brzmieniem przepisu art. 361 § 1 k.c., zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. Regułą jest zatem zasada pełnego odszkodowania w granicach adekwatnego związku przyczynowego.

Sąd I instancji argumentował, że poszkodowanemu przysługuje od ubezpieczyciela zwrot wydatków koniecznych, a więc niezbędnych do korzystania z innego pojazdu w takim samym zakresie, w jakim poszkodowany korzystałby ze swego środka lokomocji, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Tym samym przyjął, że koszty najmu samochodu zastępczego, choć nie pokryte bezpośrednio przez poszkodowanego, mogą wchodzić w skład szkody, jaką poniósł w wyniku zniszczenia lub uszkodzenia pojazdu.

W kwestii wysokości stawki, a tym samym kosztów wynajmu pojazdu, Sąd Rejonowy zdecydował się dopuścić z urzędu dowód niewskazany przez stronę, kierując się w tym względzie art. 232 zd. 2 k.p.c. W oparciu o opinię biegłego rzeczoznawcy B. K., Sąd I instancji ustalił, że zastosowana przez powoda kwota 615 zł brutto mieści się na poziomie stawek stosowanych przez wypożyczalnię dla podobnej klasy samochodów. W kwestii zarzutu pozwanego o nieuzasadnionej długości okresu najmu, Sąd Rejonowy wskazał, że powód dowodowo w procesie wykazał się umową najmu na dany okres oraz fakturą VAT. Wykazanie podniesionych przez pozwanego zarzutów wymagało zdaniem Sądu I instancji odpowiedniej inicjatywy dowodowej pozwanego. Przy braku jakichkolwiek dowodów w tym względzie również Sąd nie był zobligowany do ich poszukiwania z urzędu, całkowicie wyręczając w tym zakresie stronę pozwaną.

W konsekwencji Sąd I instancji zasądził na rzecz powoda odszkodowanie w kwocie 16.113,88 zł, przy uwzględnieniu wypłaconej wcześniej kwoty 1.180,80 zł wraz z odsetkami stosownie do art. 817 § 1 k.c. w zw. z art. 481 § 1 k.c.

Jako podstawę rozstrzygnięcia o kosztach procesu Sąd Rejonowy przywołał art. 98 k.p.c., a jako podstawę rozstrzygnięcia o nieuiszczonych kosztach sądowych art. 83 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.

Powyższe orzeczenie w części, to jest w zakresie kwoty 12.374,78 zł, zaskarżył pozwany, domagając się zmiany zaskarżonego wyroku poprzez obniżenie zasądzonej kwoty odszkodowania z kwoty 16.113,88 zł do kwoty 3.739,22 zł ze stosowną korektą rozstrzygnięcia o kosztach postępowania przed Sądem I instancji, a nadto zasądzenia zwrotu kosztów postępowania odwoławczego, ewentualnie uchylecia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji z uwzględnieniem kosztów postępowania przed Sądem II instancji jako kosztów procesu.

Zaskarżonemu wyrokowi pozwany zarzucił naruszenie art. 5 k.c. poprzez pominięcie faktu, że strona powodowa wytworzyła sytuację, która ma generować po stronie pozwanej jak najwyższe koszty związane z wynajęciem pojazdu zastępczego, naruszenie art. 6 k.c. poprzez przyjęcie, że strona powodowa udowodniła zasadność złożonego powództwa, naruszenie art. 354 § 2 k.c. poprzez pominięcie faktu, że strona powodowa stworzyła sytuację, która sprokurowała, by po stronie pozwanego powstały jak największe należności oraz naruszenie art. 361 § 1 k.c. poprzez przyjęcie, iż w sprawie powstał stan faktyczny, za którego cały okres winien odpowiadać pozwany. Strona pozwana podniosła nadto zarzut naruszenia prawa procesowego, to jest art. 232 zd. 2 k.p.c. poprzez powołanie przez Sąd I instancji z własnej inicjatywy biegłego jedynie w zakresie takim, by wydana przez niego opinia mogła służyć do zasądzenia świadczenia od pozwanego, jak również zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dokonanie dowolnej oceny materiału dowodowego, uwzględniającego jedynie stanowisko powoda, nieuwzględniającego argumentów podnoszonych przez pozwanego, oraz tendencyjną, jednostronną ocenę całości zgromadzonego materiału dowodowego.

W odpowiedzi na apelację strona powodowa wniosła o jej oddalenie i zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda zwrotu kosztów postępowania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego zasługiwała na uwzględnienie.

W apelacji strona pozwana, kwestionując zasadność zaskarżonego orzeczenia, sformułowała zarówno zarzuty naruszenia przepisów prawa materialnego, jak i przepisów prawa procesowego, mających wpływać wedle stanowiska pozwanego na błędne ustalenie stanu faktycznego. W tej sytuacji w pierwszej kolejności wymaga rozważenia zarzut naruszenia przepisów procesowych, bowiem zarzuty naruszenia prawa materialnego mogą być właściwie ocenione tylko na tle prawidłowo ustalonego stanu faktycznego.

Podkreślenia wymaga, iż pozwany w apelacji nie kwestionował okoliczności zawarcia i treści umowy najmu pojazdu zastępczego, a z uwagi na zakres zaskarżenia podniesione zarzuty dotyczyły wyłącznie ustaleń co do okresu najmu koniecznego pojazdu zastępczego. Na obecnym etapie poza sporem pozostawała także dzienna stawka najmu pojazdu. Z tej przyczyny – wobec zakresu zaskarżenia wydanego w sprawie orzeczenia – pozwany nie wykazał wpływu zarzucanego naruszenia art. 232 zd. 2 k.p.c. na treść wyroku w zaskarżonej części.

Zgodzić natomiast należy się z apelującym, że zebrany w sprawie zgodnie z inicjatywą dowodową stron materiał dowodowy nie uzasadnia przyjętego przez Sąd I instancji okresu niezbędnego najmu pojazdu zastępczego. Z przytoczonych przez pozwanego okoliczności, którym strona powodowa nie zaprzeczyła wynika, iż uszkodzenia samochodu były nieznaczne, tak iż możliwa była jego eksploatacja w stanie uszkodzonym. Oględziny pojazdu zostały dokonane przez pozwanego dopiero po upływie 10 dni od zgłoszenia szkody z uwagi na postawę poszkodowanej, która w tym czasie miała korzystać już z wynajętego pojazdu. Jednocześnie, jak wynika z kalkulacji naprawy, przedstawionej przez pozwanego, technologiczny czas naprawy uszkodzonego pojazdu nie przekraczał 3 dni. Strona pozwana uznała w tych okolicznościach za uzasadniony najem pojazdu zastępczego przez okres 8 dni. Powód domagał się zaś odszkodowania za 27 dni najmu.

Przedstawiona przez powoda umowa najmu samochodu zastępczego nie stanowiła w świetle powyższego wystarczającego dowodu na okoliczność okresu niezbędnego najmu samochodu zastępczego. Dokument umowy najmu wraz z fakturą jako dokumenty prywatne stanowiły w myśl art. 245 k.p.c. dowód wyłącznie tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie.

W sytuacji kwestionowania okresu najmu pojazdu zastępczego przez pozwanego, to na stronie powodowej spoczywał obowiązek wykazania, że czas najmu był w okolicznościach danej sprawy zasadny.

Zgodnie z art. 6 k.c. na powodzie ciążył zatem obowiązek udowodnienia konieczności najmu pojazdu zastępczego przez łączny okres 27 dni. Strona powodowa nie sprostала jednak temu obowiązkowi, zaś negatywnymi skutkami

z tym zaniechaniem związanymi obciążona została w sposób nieuzasadniony strona pozwana. W zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym brak jest dowodów świadczących o tym, czy najem pojazdu zastępczego w niniejszej sprawie był zasadny ponad 8 dni, które zostały uznane przez pozwanego. Należy bowiem wskazać, że uzasadniony czas wynajmu pojazdu wynika z czasu koniecznego do naprawy uszkodzonego pojazdu. Jeżeli uszkodzony pojazd nadaje się do naprawy, to koszty najmu przez poszkodowanego tzw. samochodu zastępczego obejmować mogą tylko okres konieczny i niezbędny do naprawy pojazdu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 2004r. II CK 494/03). Tymczasem powód nie tylko nie wykazał, aby uszkodzony samochód wymagał naprawy przez okres 27 dni, ale co więcej nie przejawiał w tym zakresie inicjatywy dowodowej, ograniczając się do przywołania orzecznictwa bez odniesienia się do konkretnych okoliczności faktycznych niniejszej sprawy. W wyniku powyższego nie tylko nie wiadomo, czy ile czasu i z jakich przyczyn trwała naprawa uszkodzonego pojazdu, ale także czy w ogóle samochód został poddany naprawie w okresie korzystania z wynajętego pojazdu.

Nie można zgodzić się ze stanowiskiem, że niezbędny czas najmu został wykazany przez złożenie faktury za najem, który to dokument prywatny od samego początku był podważany przez pozwanego.

Odnosząc się do obowiązku minimalizacji szkody oraz zarzutu apelacji dotyczącego okresu, na jaki poszkodowany dokonał najmu samochodu zastępczego - a zatem naruszenia art. 361 § 1 i art. 354 § 2 k.c. co do okresu pierwszych 10 dni najmu Sąd Okręgowy uznał, iż zarzuty te były uzasadnione. Przytoczyć w tym miejscu należy uchwałę sk Sądu Najwyższego z dnia 17 listopada 2011 roku w sprawie III CZP 5/11, w której Sąd Najwyższy stwierdził, iż odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za uszkodzenie albo zniszczenie pojazdu mechanicznego niesłużącego do prowadzenia działalności gospodarczej obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego. W uzasadnieniu powyższej uchwały Sąd Najwyższy podniósł między innymi, iż nawet w sytuacji, w której najem pojazdu zastępczego można uznać za celowy, nie można przyjmować, że poszkodowanemu przysługuje refundacja wszystkich poniesionych na ten cel kosztów, czyli kosztów najmu w pełnej wysokości. Zakres kompensacji tych kosztów wyznaczać powinno - w każdej konkretnej sytuacji - kryterium ich „ekonomicznej zasadności”, którą rozważać należy przy uwzględnieniu: obowiązku współdziałania poszkodowanego z zobowiązanym do naprawienia szkody w kierunku zapobiegania szkodzie i minimalizacji jej rozmiarów obowiązku nieprzyczyniania się poszkodowanego do zwiększenia rozmiarów szkody oraz zasady compensatio lucricum damno, czyli pomniejszania kwoty odszkodowania o wszelkie korzyści, jakie poszkodowany odniósł w związku z faktem wyrządzenia szkody. Nie wszystkie zatem wydatki pozostające w związku przyczynowym z wypadkiem komunikacyjnym mogą być refundowane, istnieje bowiem obowiązek wierzyciela zapobiegania szkodzie i zmniejszania jej rozmiarów (art. 354 § 2, art. 362 i 826 § 1 k.c.). Na dłużniku ciąży w związku z tym obowiązek zwrotu wydatków celowych i ekonomicznie uzasadnionych, pozwalających na wyeliminowanie negatywnych dla poszkodowanego następstw, niedających się wyeliminować w inny sposób, z zachowaniem rozsądnej proporcji między korzyścią wierzyciela a obciążeniem dłużnika.

W ocenie Sądu Okręgowego niczym nieuzasadniona zwłoka poszkodowanego w przedstawieniu pojazdu do oględzin pozwanemu, z jednoczesnym zawarciem umowy najmu pojazdu zastępczego, nie może skutkować obciążeniem ubezpieczyciela kosztami najmu powstałymi w okresie, w którym pozwany nie mógł podjąć stosowanych czynności w celu rozpoczęcia procesu jej likwidacji.

Powód w toku postępowania pierwszoinstancyjnego nie wykazał także adekwatnego związku przyczynowego pomiędzy przedmiotowym wypadkiem komunikacyjnym a obciążeniem poszkodowanej kosztami podstawienia i odbioru samochodu zastępczego do i z miejsca zamieszkania poszkodowanej (poszkodowana zamieszkuje w Z., a samochód został podstawiony z W.). Powód w postępowaniu przed Sądem I instancji nie tylko nie przedłożył dowodów uzasadniających dochodzone roszczenie w zakresie zwrotu kosztów podstawienia i odbioru pojazdu, ale również nie wystosował w tym przedmiocie jakichkolwiek twierdzeń. Jakkolwiek nie można wykluczyć zasadności dochodzenia od ubezpieczyciela kosztów związanych z podstawieniem i odbiorem pojazdu zastępczego, o tyle w każdym przypadku powód, który wywodzi z tego tytułu korzystne dla siebie skutki prawne, powinien wykazać ich związek z zaistniałym wypadkiem. Brak jest przy tym przesłanek do przerzucenia na stronę pozwaną ciężaru wykazania, że poniesione koszty

były niecelowe. Z przedstawionej przez powoda umowy najmu nie wynika nałożenie na poszkodowaną obowiązku pokrycia wskazanych kosztów, a jedynie obowiązek zapłaty czynszu, określonego w paragrafie 6 umowy, stanowiącego iloczyn stawki dziennej oraz liczby dni, przez które pojazd pozostawał w posiadaniu najemczynie. Co więcej – jak wynika z wniosków opinii biegłego sądowego – znacznie wyższa (615,00 zł za dobę) niż średnia stawka najmu pojazdu w podobnej klasie (333,24 zł za dobę) miała znajdować uzasadnienie w wydaniu pojazdu i jego zwrocie w miejscu zamieszkania poszkodowanej.

Wobec tego, iż niezakwestionowany czas niezbędnego najmu pojazdu zastępczego wynosił 8 dni, przy przyjęciu dziennej stawki na poziomie 615,00 zł i uwzględnieniu wypłaconej już przez pozwanego kwoty, po stronie pozwanego pozostawał obowiązek zwrotu z tego tytułu powodowi jako nabywcy wierzytelności dalszej kwoty 3.739,22 zł. W pozostałym zakresie roszczenie strony powodowej nie zostało wykazane stosownie do rozkładu ciężaru, przewidzianego w art. 6 k.c.

Powyższe skutkowało koniecznością zmiany zaskarżonego orzeczenia w zaskarżonej części na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. poprzez oddalenie powództwa, o czym orzeczono jak w pkt I ppkt 1 i 2 sentencji.

Nie zasługiwał natomiast na podzielenie zarzut naruszenia art. 5 k.c., gdyż zastosowanie tego przepisu jest możliwe wyłącznie w przypadku ustalenia, iż powodowi określone prawo podmiotowe względem pozwanego przysługiwało.

Zmiana rozstrzygnięcia co do roszczenia głównego skutkowało koniecznością zmiany zawartego w wyroku orzeczenia o kosztach procesu i nieuiszczonych kosztach sądowych, o czym orzeczono jak w pkt I ppkt 3 i 4 sentencji.

Powód ostatecznie utrzymał się ze swym roszczeniem w 23,20 %. Stosownie do art. 100 zd. 1 k.p.c. w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Stosownie do swej przegranej powód zobowiązany jest zatem do zwrotu na rzecz pozwanego poniesionych kosztów procesu w 76,80 % części.

Powód w postępowaniu pierwszoinstancyjnym poniósł koszty procesu, ustalone przez Sąd I instancji na kwotę 5.853,52 zł. Pozwany w toku postępowania przed Sądem I instancji poniósł koszty procesu, na które składało się wynagrodzenie pełnomocnika z wyboru w wysokości 4.800,00 zł, ustalonej stosownie do § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 roku (Dz. U. z 2015 roku poz. 1804) w brzmieniu obowiązującym w dacie wytoczenia powództwa. Łączne koszty procesu, poniesione przez strony przed Sądem Rejonowym wyniosły zatem 10.653,52 zł, z czego pozwany winien ponieść 23,20 %, to jest kwotę 2.471,62 zł. Wobec tego, iż pozwany poniósł tytułem kosztów procesu kwotę 4.800,00 zł, różnica w wysokości 2.328,38 zł podlegała zasądzeniu od powoda na rzecz pozwanego tytułem zwrotu kosztów procesu przed Sądem I instancji.

Stosownie do zakresu uwzględnienia stanowisk stron przed Sądem Rejonowym zmianie podlegało także rozstrzygnięcie o nieuiszczonych kosztach sądowych stosownie do art. 83 ust. 2 w zw. z art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2016 roku poz. 623 t.j.) i art. 100 zd. 1 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono jak w pkt II sentencji na podstawie art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 99 k.p.c. mając na względzie to, że apelacja pozwanego została uwzględniona w całości, zatem zgodnie z regułą odpowiedzialności za wynik sprawy powód zobowiązany był do zwrotu pozwanemu poniesionych na etapie postępowania apelacyjnego kosztów procesu. Na koszty te składała się uiszczona opłata od apelacji w kwocie 619,00 zł oraz wynagrodzenie pełnomocnika z wyboru w kwocie 1.800,00 zł, której podstawą ustalenia były przepisy § 2 pkt 5 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 roku (Dz. U. z 2015 roku poz. 1804).